

ת"פ 36087/08/10 - מדינת ישראל נגד אמיר זגדון,

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ת"פ 36087-08-10
21 ינואר 2016

לפני: כב' השופט יוחנן כהן

המאשימה: מדינת ישראל
ע"י ב"כ: עו"ד ישראל שניידרמן

נגד

הנאשם: אמיר זגדון,
ע"י ב"כ: עו"ד עוזי נקש

הכרעת דין

1. המאשימה הגישה כתב אישום כנגד הנאשם המייחס לו עבירה על אי תשלום שכר מינימום - עבירה לפי סעיפים 2 ו-14 לחוק שכר מינימום התשמ"ז - 1987 (להלן: "**חוק שכר מינימום**"), עבירה של אי ניהול פנקס חופשה, עבירה לפי סעיפים 26 ו-28(ב)(3) לחוק חופשה שנתית תשי"א - 1951 וכן אישום שלישי המייחס לנאשם עבירות הנוגעות לסירובו להמציא מסמכים נדרשים והעדר התייצבותו למועדי החקירה השונים אליהם זומן, הפרת הוראות חיקוק הנוגעת לאי מילוי דרישת מפקח עבודה, עבירה לפי סעיפים 15 + 15ג(ב) לחוק שכר מינימום תשמ"ז - 1987.
2. עוד בטרם השיב הנאשם לכתב האישום, הגיש הנאשם טענה מקדמית של הגנה מן הצדק מכוח סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) התשמ"ב - 1982.
- בהחלטת נשיאת בית הדין מיום 18/5/14, נדחתה בקשת הנאשם להורות על ביטול כתב האישום מחמת "הגנה מן הצדק".
3. בדיון ההקראה שהתקיים ביום 23/10/14 כפר הנאשם בעובדות כתב האישום.
4. מטעם המאשימה העידו: מר יאן לה גנק - מפקח עבודה במשרד הכלכלה וכן נשמעה עדותה של העובדת - הגב' אביבית חיפי.

כן הוגשו מטעם המאשימה המסמכים הבאים: תדפיס פרטי הנאשם, תדפיס ב.די.אי הנוגע לכתובת המסעדה שניהל הנאשם, פניות המאשימה לנאשם במועדים שונים בדרישה להמצאת מסמכים בצירוף אישורי מסירה, זימונים ממועדים שונים לחקירה באזהרה של הנאשם בצירוף אישורי מסירה, טבלה ובה ריכוז הנתונים הנוגעים להיקף עבודתה של העובדת חיפי אביבית הכוללת חישוב הפרשי שכר מינימום, דוחות נוכחות של העובדת אביבית חיפי לחודשים 8/08 - 10/08, דוחות פעולה בדבר ניסיונות ליצור קשר עם הנאשם.

5. מטעם הנאשם העיד הנאשם בלבד.

6. הצדדים הגישו סיכומי טענות בכתב.

הכרעה

7. נטל השיכנוע מוטל על התביעה. היא נושאת בעול הוכחת האשמה ואין היא יוצאת ידי חובה זו, אלא אם כן יש בחומר הראיות כולו, בין זה הבא מטעמה ובין זה הבא מטעם ההגנה, כדי להוכיח את כל יסודות העבירה נשוא כתב האישום, במידה של למעלה מספק סביר, היינו, מידה גבוהה של הסתברות הגובלת בוודאות, אם כי אינה מגיעה לכלל ודאות מוחלטת.

8. לאור דברים אלו, עלינו לבחון האם עמדה המאשימה בנטל מעל לכל ספק סביר, להוכיח כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ראה: יעקב קדמי, **על הראיות**, חלק ד', עמ' 1648 (2009).

עבירה לפי חוק שכר מינימום

9. סעיף 2(א) לחוק שכר מינימום קובע לאמור:

"(א) עובד שמלאו לו 18 שנים (להלן: "עובד") המועסק במשרה מלאה, כנהוג במקום עבודתו, זכאי לקבל ממעבידו שכר עבודה שלא יפחת משכר המינימום לחודש, שכר המינימום היומי או שכר המינימום לשעה, הכל לפי העניין."

סעיף 14 לחוק שכר מינימום קובע:

עמוד 2

"מעביד שלא שילם לעובדו שכר מינימום, דינו - מאסר שנה או קנס כאמור בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין; עבירה לפי סעיף זה היא מסוג העבירות של אחריות קפידה."

10. מפקח העבודה, מר יאן לה גנק, העיד בפני בית הדין כי החקירה בגין חשד לעבירה על חוק שכר המינימום, נפתחה בעקבות תלונה של עובדת אשר עבדה במסעדה שניהל הנאשם (פרוטוקול מיום 26/4/15, עמ' 13, ש' 18-23).

11. העובדת גב' אביבית חיפי (להלן: "**העובדת**") הועסקה אצל הנאשם בחודשים 8/08 - 10/08, על כך העידה בחקירתה הראשית ועדותה זו נתמכה בכרטיסי הנוכחות (מא/15) (פרוטוקול מיום 6/9/15, עמ' 24, ש' 30).

12. לצורך הוכחת היקף שעות עבודתה של העובדת הגישה כאמור המאשימה את מוצג מא/15, כרטיסי הנוכחות של העובדת בגין החודשים 8/08 - 10/08. כרטיסי הנוכחות שימשו את המפקח - מר יאן לה גנק, לצורך חישוב שכר המינימום, אשר היה אמור להשתלם לעובדת בגין עבודתה באותם החודשים. טבלת הפרשי שכר המינימום שערך המפקח הוגשה וסומנה כמוצג מא/14.

13. במסגרת עדותה, אישרה העובדת את הסכומים אשר שולמו לה בגין שכר עבודתה, כדלקמן:

- עבור חודש 8/08 השכר ששולם עמד על 720 ₪.

- עבור חודש 9/08 השכר ששולם עמד על 947 ₪.

- עבור חודש 10/08 השכר ששולם עמד על 50 ₪.

(פרוטוקול מיום 6/9/15, עמ' 27, ש' 9-14).

14. גירסתה של העובדת ביחס לסכומים ששולמו לה כאמור, לא נסתרה על ידי הנאשם, כאשר הנאשם לא הציג כל ראיה מטעמו.

15. במהלך עדותו בפניו, אישר הנאשם את כמות שעות העבודה שעבדה התובעת, בהתאם לכרטיסי הנוכחות (פרוטוקול מיום 6/9/15, עמ' 37, ש' 24-25).

במסגרת עדותו מסר הנאשם גירסה לפיה העברת מידע ביחס לשעות עבודתה של העובדת ושל העובדים הנוספים במסעדה, נעשתה בין הנאשם לבין אדם בשם רענן, ששימש כמנהל החשבונות של המסעדה, וזאת נעשה על ידי מסירת המידע באמצעות הטלפון של כמות השעות אשר רשומות בכרטיסי הנוכחות (פרוטוקול מיום 6/9/15, עמ' 37, ש' 17-23).

16. הנאשם מסר בעדותו כי הוא לא חייב שמנהל החשבונות ינפיק תלוש שכר, ובלשונו: "אני לא חייב את התלוש. הוא אומר לי כמה לשלם נטו, משאיר לו שיקים לביטוח לאומי לשלם לעובדים את ההוצאות הוא משלם. התשלום בפועל מה עובד מקבל לא שייך לתלוש אם אצלו או לא, זה בטלפון. לסכם 4-5 עובדים אני מסכם ואומר לו כמה שעות. גם היום אני עושה את זה." (עמ' 37 לפרוטוקול, ש' 20-23).

בהמשך עדותו סתר הנאשם את גירסתו בנוגע לאופן העברת שכר העבודה המגיע לעובדים, כאשר מחד טען כאמור כי מנהל החשבונות שילם לעובדים לאחר שהנאשם השאיר לו המחאות לתשלום, ומאידך בהמשך עדותו ציין כי שילם את שכר העבודה במזומן (עמ' 37 לפרוטוקול, ש' 30).

17. בסעיף 24 לחוק הגנת השכר, תשי"ח - 1958, כנוסחו בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, נקבע כי:

"מעביד חייב לנהל פנקס בדבר שכר העבודה המגיע לעובדיו, והשכר ששולם להם, וכן חייב הוא למסור לעובדיו, בכתב, פירוט שכר העבודה ששולם והסכומים שנוכו; שר העבודה יקבע בהודעה שתפורסם ברשומות את סוגי המעבידים שעליהם יחול סעיף זה ואת הפרטים שיירשמו לפיו."

18. הנאשם לא הציג תלושי שכר או פנקסי שכר, אותם היה חייב לנהל על פי החוק (סעיף 24 לחוק הגנת השכר). ככל שהיה מנפיק תלושי שכר, או מציג פנקסי שכר, ניתן היה ללמוד על פירוט ימי העבודה, שעות העבודה וגובה השכר של העובדת.

19. הוראות חוק שכר מינימום: סעיף 7ב' לחוק שכר מינימום קובע כך:

"בדיון באישום או בתובענה, לפי חוק זה נגד המעביד, חזקה היא כי בכל אחד מאלה לא שילם המעביד שכר מינימום, אלא אם הוכיח אחרת:

(1) הנאשם או הנתבע לא הציג רישום נוכחות המתייחס לעובד, אם הוא מחוייב ברישום הנוכחות של אותו עובד לפי חוק שעות עבודה ומנוחה, משנדרש לכך בידי העובד, מפקח עבודה או בית המשפט;

(2) הנאשם או הנתבע לא נתן לעובד פירוט שכר כאמור בסעיף 24 לחוק הגנת השכר, או לא הציג פנקס שכר כאמור בסניף 24 לאותו חוק, אם הוא מחוייב במסירת פירוט שכר ובניהול פנקס שכר לפי אותו חוק, משנדרש לכך בידי העובד, מפקח עבודה או בית משפט;

(3) הנאשם או הנתבע לא ציין בפירוט השכר שנתן לעובד או בפנקס השכר שניהל לפי

סעיף 24 לחוק הגנת השכר, את ערך השכר המשתלם לעובד בעד שעת עבודה; החזקה לפי פסקה זו תחול רק בהתקיים שניים אלה:

- (1) המעביד מחויב במתן פירוט שכר או בניהול פנקס שכר לפי חוק הגנת השכר;**
- (2) על העובד חל חוק שעות עבודה ומנוחה, למעט כאשר העובד מקבל שכר כולל לפי הסכם קיבוצי שאושר בהתאם לסעיף 5 לחוק הגנת השכר."**

20. לטענת הנאשם הוא עשה מאמצים לאתר את מנהל החשבונות אשר משרדו היה ממוקם בפסג' אוניקו בבאר שבע, אולם לטענתו המשרד נסגר בשל פטירתו של מנהל החשבונות, ועל כן לא יכול היה להמציא את תלושי שכרה של התובעת (פרוטוקול מיום 6/9/15, עמ' 32, ש' 23-28).

גירסת הנאשם בדבר ניסיונותיו להמציא את תלושי השכר של התובעת, לא נתמכה בכל ראיה.

21. השאלה הנשאלת הינה האם הנאשם הביא ראיות כדי לסתור את החזקה הקמה לחובתו, בנוגע לאי תשלום שכר מינימום. בהלכת פרחי (עפ 56/09 מדינת ישראל - יהושע פרחי), קבעה כב' השופטת רוזנפלד הדברים הבאים:

"טענת המאשימה נסמכת בעיקר על הוראת סעיף 7 לחוק שכר מינימום, שבה מפורטות "חזקות" שבדין בדיון באישום או בתובענה לפי הוראות חוק שכר מינימום, כנגד מעביד. על מנת שתקום החזקה לחובת המעסיק, על המאשימה להציב תשתית עובדתית ראשונית מוכחת מעבר לכל ספק סביר... מקום שהתקיימה התשתית העובדתית כמפורט בסעיף 7 לחוק, לפיה הנאשם לא הציג רישום נוכחות המתייחס לעובד, או לא נתן בידו תלוש שכר, או לא ציין בתלוש השכר את ערך השכר המשתלם לעובד בעד שעת עבודה, חזקה היא שהמעביד לא שילם לעובד שכר מינימום. בנסיבות שכאלה, החזקה שבדין מעבירה לכתפי הנאשם את נטל השיכנוע ומשמעות הדבר היא שעליו להביא הוכחה לסתירת החזקה במידה הנדרשת מתובע במשפט אזרחי ואין הוא יוצא ידי חובה בהבאת ראיה שיש בה אך כדי לעורר ספק..."

22. באשר לענייננו, הרי שהמאשימה הציבה תשתית עובדתית ראשונית מוכחת בנוגע להיקף עבודתה של התובעת, המקבלת ביטוי בכרטיסי הנוכחות של התובעת. אין חולק על כך כי הנאשם לא הציג בפניו תלושי שכר או פנקסי שכר, ועל כן לא עלה בידי הנאשם לסתור את החזקה שבחוק בכל הנוגע לתשלום שכר המינימום.

23. מכל מקום, הנאשם טען כי המסעדה נשרפה והוא נקלע לחובות גדולים והוא נאלץ "לברוח" מנושים ועל כן לטענתו "ירד למחתרת". בעניין זה ראוי להדגיש כי אף אם אי תשלום שכר המינימום נבע מנסיבות שלא היו בשליטת הנאשם, מתקיימת העבירה שהוגדרה בסעיפים 2(א) ו-14 לחוק שכר

המינימום. מדובר בעבירה שבאחריות קפידה ולכן לא נדרש אלמנט נפשי על מנת שתתקיים העבירה (ראה תפ 1002/96 מדינת ישראל - מת"ד חקלאות, מיום 4/8/08).

לפיכך, הטענה על קשיים כלכליים של הנאשם אין בה כדי למנוע את קיומה של העבירה ולכל היותר, יכולה הטענה להיות בעלת משקל בשלב הטיעונים לעונש.

24. כללו של דבר - לאור העובדה כי מדובר בעבירה של אחריות קפידה, משהוכח שהתקיים היסוד עובדתי לביצוע העבירה והנאשם לא שילם לעובדת שכר מינימום המגיע לה, הנני מרשיע את הנאשם בעבירות של אי תשלום שכר מינימום, עבירה לפי סעיפים 2 ו-14 לחוק שכר המינימום.

אישום שני - עבירה על פי חוק חופשה שנתית תשי"א - 1951 - אי ניהול פנקס חופשה

25. בתקנות חופשה שנתית (פנקס חופשה), התשי"ז - 1957, נקבע כי מעסיק חייב לנהל פנקס חופשה שבו יירשמו הפרטים הבאים:

"1. בפנקס החופשה יירשמו, לגבי כל עובד הזכאי לחופשה שנתית או לפדיון חופשה פרטים אלה:

- (1) השם, שם האב ושם המשפחה;
- (2) מספר הזהות;
- (3) תאריך התחלת העבודה;
- (4) מועד החופשה שניתנה;
- (5) דמי החופשה ששולמו ותאריך התשלום;
- (6) תאריך בו חדל העובד לעבוד;
- (7) פדיון החופשה ששולם ותאריך התשלום.

2. הוראות תקנה 1 לא יחולו על מעביד שחייב לנהל פנקס חופשה והמנהל כרטיסיה או רישום סדיר אחר, שאושר על ידי מפקח עבודה אזורי ושהם רשומים הפרטים האמורים בתקנה 1."

26. הוכח כי הנאשם לא פעל בהתאם להוראות חוק חופשה שנתית והתקנות על פיו, לא רשם וניהל פנקס

חופשה שנתית ביחס לעובדת שפרטיה מופיעים בכתב האישום. פנקס חופשה לא הומצא בשום שלב, אף לא לאחר הגשת כתב האישום.

הנאשם לא הציג כל מסמך מטעמו אשר נטען כי הוא מהווה פנקס חופשה כדין.

27. נחזור ונציין כי טענת הנאשם כי לא ניתן להמציא מסמכים הנוגעים לעבודת התובעת, הינה טענה בעלמא שלא נתמכה בעדות כלשהי או בראיה כלשהי מטעם הנאשם.

28. די בכך כדי לבסס את האישום כנגד הנאשם - בדבר אי-ניהול פנקס חופשה כנדרש בדין.

על כן, הנני מרשיע הנאשם בעבירה לפי סעיפים 26 ו-28(ב') (3) לחוק חופשה שנתית, תשי"א 1951.

אישום שלישי - אי מילוי דרישת המפקח עבירה לפי סעיף 15ב' וסעיף 15ג(ב) לחוק שכר מינימום

29. סעיף 15 ב' לחוק שכר מינימום מסמך את השר למנות מפקחים "לשם פיקוח על ביצוע הוראות לפי חוק זה". החוק קובע כי לשם מילוי תפקידיו לפי חוק זה רשאי מפקח עבודה:

"(1) לדרוש ממעביד, ממעסיק בפועל או מאדם אחר הנוגע בדבר, למסור לו מידע ומסמכים או העתקים, הנוגעים לביצוע הוראות חוק זה;

(2) לדרוש מכל אדם כאמור בפסקה (1) למסור לו את שמו ומענו ולהציג לפניו תעודת זהות או תעודה רשמית אחרת המעידה על זהותו ושהוא חייב בהחזקתה על פי כל דין;

(3) להיכנס למקום שיש לו יסוד סביר להניח כי מועסקים בו בני-אדם, או שמתנהל בו עסקו של מעביד, לרבות עסקו של קבלן כוח אדם ולערוך בו בדיקה".

עוד קובע החוק כי במקרה בו התעורר חשד לביצוע עבירה לפי חוק זה, רשאי מפקח עבודה: **"(1) לחקור אדם שלדעתו יש לו מידע הקשור לביצוע העבירה; (2) לתפוס חפץ, לרבות מסמך הקשור לביצוע העבירה."**

30. המחוקק לא העניק למפקח העבודה סמכויות מעצר או עיכוב לצורך חקירה, אך קבע בסעיף 15ג' לחוק כי:

"(א) המפריע למפקח עבודה במילוי תפקידו לפי חוק זה, דינו -

(ב) מי שאינו ממלא אחר דרישת מפקח עבודה לפי סעיף 15 ב, דינו -

31. ואלה העובדות הרלוונטיות לענייננו, כפי שהן מצטיירות מעדות המפקח ומהמסמכים שהוגשו:

(א) מעיון במוצגים שהוגשו על ידי המאשימה עולה כי נשלחו לנאשם זימונים רבים לחקירה באזהרה וכן דרישות להמצאת מסמכים (מוצגים מא/1 - מא/11).

(ב) מעיון במוצג מא/3, דרישה להמצאת מסמכים מיום 28/10/08, בה נדרש הנאשם להמציא תלושי שכר של העובדת, דוחות נוכחות, מסמכים המעידים על תשלום שכרה ופנקס חופשה, עולה כי באישור המסירה נרשם כי המקבל הינו הנאשם וכן מופיעה חתימת המקבל.

(ג) מעיון במוצג מא/8, זימון שני לחקירה באזהרה, מיום 8/7/09, בו מוזמן הנאשם לחקירה ביום 23/07/09, עולה כי באישור המסירה נרשם כי המקבל הינו הנאשם וכן מופיעה חתימת המקבל.

(ד) בעדותו נתבקש הנאשם להשיב האם החתימות על אישורי המסירה הינן חתימותיו, וכך השיב:

"ש. בתאריך 11/11/08 הגיעו לדירה וחתמת על דרישה להמצאת מסמכים, אני מציג את מא/3?

ת. דומה לשלי אך לא במדויק.

ש. מי חתם כאן?

ת. זה דומה לשלי. לא יודע.

...

ש. יש כאן עוד חתימה מזמינים אותך לחקירה, מוסרים לך מסמך, אתה חותם מציג מא/8?

ת. לא יודע אם זה שלי. זה לא מדויק. היום יש לי חתימה אחרת לגמרי.

ש. אלו לא חתימות שלך?

ת. לא בוודאות. דומה מאוד."

(פרוטוקול מיום 6/9/15, עמ' 34, ש' 11-27).

32. המאשימה הגישה מוצג מא/12 מיום 7/5/2009, זכ"ד של המפקח בו תועדה שיחה טלפונית יחידה עם הנאשם, בה הוא זומן אף בעל פה לחקירה תחת אזהרה.

במזכר נרשם כי הנאשם אמר למפקח באותה שיחה כי הוא יגיע לחקירה ביום א' 10/5/09 בשעה 13:00 בבית נועם והמפקח אמר לנאשם שהוא ימתין לו.

33. המפקח העיד ביום 26/4/15 אודות השיחה שניהל עם הנאשם, וכך תיאר את השיחה בעדותו:

"ש. אבקש שתעיין במסמך, מה היה שם?"

ת. ביצעתי מספר ניסיונות ליצור קשר עם המעסיק טלפונית, לא היה מענה. לאחר מכן חזר אלי מי שהציג עצמו כמעסיק מטלפון שרשמתי את מספרו 050-4355521 אני מניח שזה המספר שהמתלוננת שמסרה לי שתואם למספר המעסיק. הסברתי לו שהוא לא המציא מסמכים, הוא טען שזה מכיוון שהיא לא הועסקה אצלו. הסברתי לו שבכל זאת הוא מוזמן לחקירה ויוכל לומר את גירסתו בחקירה והבהרתי לו, אם זכרוני לא מטעה אותי, הסברתי לו שאני צריך להעביר את התיק אם הוא לא מגיע אעביר את התיק ללשכה המשפטית ולא תינתן לו האפשרות לומר את דבריו. הוא אמר שהוא יגיע במועד סמוך לשיחה, ולא הגיע."

(עמ' 16 לפרוטוקול מיום 26/4/15, ש' 20-14).

34. על פי סעיף 237 לחסד"פ משלוח בדואר רשום עם אישור מסירה יכול להיחשב כ"המצאה" אם "נוכח בית המשפט כי המצאה... לא בוצעה עקב סירוב לקבל את המסמך או המכתב, או לחתום על אישור המסירה". באישור המסירה שהוצגו בפני בית הדין (מא/3 ו-מא/8), לא נרשם "סרוב" או "לא נדרש" אלא מופיע שם המקבל ומופיעה חתימת המקבל.

הנאשם הכחיש שקיבל את המכתבים הנ"ל (מא/3 ו-מא/8), יחד עם זאת הוא לא סיפק שום הסבר המניח את הדעת ולא הביא כל ראיה אחרת, כדי להפריך את הטענה כי חתימת היד המופיעה על אישורי המסירה בשני המקרים הנ"ל, אינה חתימתו.

אני נותן אמון בגרסת המפקח באשר לתוכן השיחה שהתקיימה בינו לבין הנאשם ביום 7/5/09, ונחה דעתי כי אין כאן ספק סביר ולפיכך אני קובע כי הדרישה להמצאת מסמכים מיום 28/10/08 (מא/3) והזימון לחקירה באזהרה מיום 8/7/09 (מא/8), נמסרו לנאשם במועדים הנקובים באישורי המסירה.

לעניין זה יפים דברי בית המשפט העליון:

"סיכומם של דברים, פסיקתנו הבהירה באופן עקבי, כי לא נדרש שבית המשפט יפעל על סמך ודאות גמורה... בית משפט זה כבר הטעים מספר [371] פעמים, כי נאשם שהובא נגדו חומר הוכחות מספיק כדי הרשעה, לא די לו, לשם הפרכת הראיות, כי יספר סיפור בעלמא או כי יעלה גירסה סתם, אשר לכאורה אינה מתיישבת עם קיומם של יסודות האישום. מול חומר ראיות לכאורה על הנאשם להציג קו הגנה ממשי, ריאלי, המתקבל על הדעת, אשר אינו פרי הדמיון בלבד. אם בית המשפט הדן בדבר אינו מאמין בנכונות סיפורו של הנאשם ואינו מגלה בחומר הראיות יסוד ושורש לגירסה אשר הוא מעלה, אין הוא חייב להעדיף את הגירסה נטולת השורשים של הנאשם על הגירסה הבנויה על יסודות איתנים שלא נתערערה מכוח הספק, רק משום ש'יתכן' ו'אפשרי' הדבר' שהגירסה של הנאשם, התלויה על בלימה, נכונה היא.

....

.....אל לו לבית המשפט לחוש להתרחשות מאורע רחוק ויוצא דופן המתיישב, אם אמנם אירע, עם חפותו של הנאשם, בעוד שהעדויות שבית המשפט האמין בהן מוליכות למסקנה סבירה הרבה יותר שהנאשם אינו חף. (ע"פ 347/88 דמיאניוק - מדינת ישראל, (פ"ד מ"ז(4) 221, 651).

במקרה זה אפילו "השערה רחוקה" לא סופקה ע"י הנאשם לעניין החתימות המופיעות ע"ג אישורי המסירה (מא/3 ו-מא/8).

35. משהוכח כי הנאשם קיבל הדרישה להמצאת מסמכים והזימון לחקירה באזהרה כאמור, והנאשם לא מילא אחר דרישה זו ואף לא התייצב לחקירה, הרי שהנאשם עבר עבירה על פי סעיף 15ג(ב).

36. בנסיבות המתוארות לעיל, מצאתי כי לנאשם הייתה מודעות לכך שהוא אינו ממלא אחר דרישת המפקח. מכאן שגם היסוד הנפשי התקיים.

37. אשר על כן, אני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירה על פי סעיף 15ב' ו-15ג(ב) לחוק שכר מינימום, תשמ"ז - 1987.

סיכום

38. החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

39. הכרעת הדין תשלח לצדדים בדואר.

39. טיעונים לעונש יישמעו ביום 9/3/16 שעה 12:30.

ניתנה היום, י"א שבט תשע"ו, (21 ינואר 2016), בהעדר הצדדים ויישלח אליהם.